

som paa, at denne Tale om et venskabeligt Tryk, der var lagt paa os, havde sin vanskelige Side. Jeg tillod mig at sige, at jeg gik ud fra, at vi forhandlede her uden paa nogen som helst Maade at være i en Tvangssituation, thi noget saadant kunde man ikke forudsætte, og det, som er forelagt os i det hemmelige Møde, viser heller ikke, at der er nogen Tvangssituation. Det kan vise det, som vi alle ved, at en Besiddelse som vore vestindiske Øer i slige vanskelige Tider som dem, vi lever i, kan rumme nogen Fare, men det gør, som jeg tidligere har nævnt, alle Besiddelser i disse vanskelige Tider. De Taler, vi har hørt af Ministeriet, har allerede givet Anledning til Bemærkninger i forskellige tyske Blade, og jeg kan ikke nægte, at disse Bemærkninger falder mig noget for Brystet, som naar det f. Eks. i et tysk Blad „Münchener neueste Nachrichten“ hedder, at vel kan de danske Ministre kun tale i Antydninger, men disse Antydninger er saa klare, at de ikke kan misforstaas, man erfarer deraf, at den oprindelig saa fredelskende Præsident Wilson bogstavelig talt har sat det lille Danmark Pistolen for Brystet. Og saa tales der videre om den store transatlantiske Republik, som har optraadt paa denne Maade overfor Danmark. I et preussisk Blad hedder det, at efter de modtagne Meddelelser er det klart, at Danmark af de Forenede Stater har været tvunget til Salg og endda til hurtigt Salg, o. s. v. Se, disse Udtalelser er selvfølgelig forkerte, denne Opfattelse i tyske Kredse, som giver sig Udtryk i disse tyske Blade, er helt fejlagtig, og den maa vi fra alle Sider være interesseret i at protestere imod. Der har ikke hos de Forenede Stater været nogen som helst Tanke om at sætte os Pistolen for Brystet, og der har ikke af de Forenede Stater været udøvet nogen som helst Tvang overfor os. Det har sikkert heller ikke et eneste Øjeblik været det højterede Ministeriums Mening, derom føler jeg mig overbevist, men de Udtalelser, som er faldet fra den højterede Finansminister, og som er citerede i disse tyske Blade med spærret Skrift, har, som det viser sig, desværre kunnet give Anledning til Mistanke i den Retning. Det er meget uheldigt, og jeg tvivler ikke om, at den højterede Finansminister er lige saa interesseret som alle vi andre i at tilbagevise enhver som helst Antydning i den Retning.

Finansministerens Udtalelser tillige med det, vi hørte i det hemmelige Møde,

har imidlertid paa enkelte Medlemmer, f. Eks. paa det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), gjort det Indtryk, at det var uafvendeligt for os at sælge de vestindiske Øer, hvilken Udtalelse man nok kunde have ønsket ikke var blevet fremsat, og jeg fremhæver, som jeg gjorde den første Dag, at vi ikke staar under nogen Tvang. Vi skal i denne Sag træffe vor Beslutning, og selvfølgelig maa vi ogsaa overveje den Omstændighed, at Besiddelsen af disse fjerntliggende Øer under de vanskelige Forhold, hvorunder vi lever, kan rumme en Fare, men det kan, som sagt, ogsaa andre Besiddelser.

Jeg har fra først af ment, at der ikke var nogen Fare ved en Udsættelse af Spørgsmaalets Afgørelse, og hvad vi har hørt fra Ministeriet, har ikke overbevist mig om det modsatte. Men vil Ministeriet og dets Parti ikke udsætte Sagen, er det, vi fra vor Side har sagt, at den Beslutning, der skal træffes, skal i alt Fald træffes af en ny Rigsdag, hvor alle de Vælgere, som vi har fundet det rigtigt at give Valgret, er med til at træffe Afgørelsen. Vi kan ikke tage saadan en Sag som denne til Afgørelse her i denne Rigsdag, vi mener, at denne Rigsdag ikke er kompetent dertil, og den Betragtning holder jeg fast. Nu sagde ganske vist Ordføreren for Forslagsstillerne (Slengerik), at denne Rigsdag sad med et grundlovmæssigt Grundlag under sig. Men det er, mine herrer, ikke rigtigt. Ganske vist sidder vi her valgte efter Bestemmelserne i Danmarks reviderede Grundlov af 28. Juli 1866, men efter den Grundlov og efter dens Valglov skal der, saa snart et Medlem gaar ud af Rigsdagen, finde nyt Valg Sted, og en Rigsdag, hvor dette ikke sker, har ikke sit fulde grundlovmæssige Grundlag at sidde paa. Og saaledes er netop Tilfældet. I det andet Ting er flere Medlemmer gaaet bort ved Dødfald, og med den Forfatning, i Kraft af hvilken vi sidder her i Rigsdagen, er vi ikke i Stand til at skaffe nye Medlemmer i deres Sted. Der er ingen Valglistor, der kan ikke afholdes Valg. Der skulde i alt Fald dertil vedtages en særlig Lov. Derfor kan man ikke, naar man skal tage Tingen i strengeste Betydning, sige, at denne Rigsdag sidder med det fulde grundlovmæssige Grundlag under sig. Vi sidder og forhandler her om forskellige Ting og har taget forskellige Beslutninger, og det har vi gjort paa Grundlag af, at vi kunde enes om disse Beslutninger — naturligvis ikke i Diskussionen om dem, for det kan vi al-